

Ige:

Lukács 19,1-10

Jn.1,12-13

Létezik egy megindítóan szép, szomorú angol mese egy eltévedt kisverébről, aki hiába próbálkozik, hogy a beálló éjszaka előtt menedéket találjon, egyetlen madár sem akarja befogadnia fészkébe. Eleinte a vadvakcsa, bagoly, és galamb is kész arra, hogy befogadja az eltévedt kis párát, de amikor meghallják, hogy ő más nyelvet beszél, hogy ő csak csipogni tud, mind eltaszítják a kisverebet. Végül aztán besötétedik, és egy szürke madár ugrál felé, aki befogadja, melengeti, megeteti, mert ő a mamája, aki egész nap fáradhatatlanul kereste a fiókáját.

Az életünknek nagyon fontos tapasztalása, hogy valahová várjanak és befogadjanak minket. Ha sorozatosan azt éljük át, hogy nem vártak és nem fogadtak be minket, akkor bizonytalanok, szorongók és bizalmatlanok leszünk.

Gondoljunk csak arra, hogy milyen nagy szüksége van a magzatnak arra, hogy a születését várják. Az ember már ott méhen belül érzékeny kis lelkével felfogja, hogy örülnek nekem, elfogadnak-e engem, vagy teher vagyok számukra.

Milyen nagy szükségünk van arra, hogy valahol aztán haza várjanak minket. Legyen a világnak egy olyan zuga, ahol otthon lehetünk és elfogadnak minket olyannak, amilyenek vagyunk.

Milyen nagy szükségünk van arra, hogy várjon minket egy közösség. Egy óvoda, ahová a családi fészkekből csöppenünk, egy iskola, ahol úgy tudunk kibontakozni, ha ott elfogadnak minket.

Ugyanígy milyen nagy szükségünk van arra, hogy várjon minket egy gyülekezet, ahonnan nem néznek ki, ahol mosollyal kézfogással fogadnak. Ahol azt érezheted, hogy bármilyen mélységből, magasságból, zaklatottságból, útkeresésből jöttél is megérkezted, otthon lehetsz.

Advent 2 vasárnapján az Ige a várakozásra, befogadásra irányítja a figyelmünket. János örömhírének bevezető soraiból olvastam fel az imént. Isten testet öltött szeretetéről, Jézusról olvassuk ezeket a sorokat: *a világ nem ismerte meg (fel) őt, az övéi nem fogadták be őt.* Olyan szívet szorongató része a karácsonyi történetnek, amikor hiába zörget Mária és József Betlehem kapuin és nincs számukra hely. Vagy amikor külföldre kell menekíteni a Gyermeket Heródes hatalomféltő gyilkos indulata elől. Aztán ahogyan zárva maradnak előtte életek, mert nincs számára hely.

Mégis, mindezek ellenére az Ő egész földi küldetése arról szól, hogy **befogadásra tanítson** minket.

Emlékezzetek. Egyszer 5000-et látott vendégül. Nem mondta azt a tanítványoknak, hogy tegyétek ki a „megtelt” táblát. Nem korlátozta vendégeinek számát. Nem mondta, hogy nincs annyi ennivalóm. Befogadta őket. Táplálta a testüket és a lelküket.

Emlékezzetek, hogy hogyan fogadta be a gyerekeket. Nem mondta, hogy: „Srácok nekem erre nincs időm. Túl nagy tanító vagyok én már ahhoz, hogy lehajoljak hozzátok.” Nem nézett át és sé tált el a gyermekekkel ott várakozó anyák mellett.

Emlékezzetek, hogy hogyan várta és fogadta Nikodémust, a farizeust, aki éjjel jött Jézushoz. Nem mondta, hogy: „Most nincs félfogadás. Menj oda, ahová tartozol. Nekem is kell egy kicsit aludnom, hiszen a testem az elmém ugyanúgy elfárad nekem is, mint bármelyik más embernek.” Kész a nagy beszélgetésre, kész a kételkedő kérdések meghallgatására, kész vezetni Nikodémus gondolatait azon a töprengő éjjelen.

Figyeljük meg, hogy mennyire nyitva van Jézus az emberek felé. Hiszem azt, hogy ma is így áll hozzánk. Ma is nyitva van előttünk. Várja a hozzá fordulásunkat.

Sőt az ő jelenléte mindig provokálja az embert. Az elé a kérdés elé állítja, hogy **hajlandó vagy-e, kész vagy-e Te befogadni engem?** Mellette nem lehetett közömbösen elmenni, hanem döntést kellett hozni.

Mikor még meg sem született már, beszélni sem tudott, csak Mária szíve alatt volt, már döntésre készítette Józsefet: Vállalsz engem vagy sem? Befogadsz-e engem, vagy sem? Hajlandó vagy-e védeni, segíteni nevelni engem vagy sem?

Mikor Mária teste meg-meg rándult a fájdalomtól egy- egy kapuban, József pedig ott állt a vendégfogadásra berendezett házak előtt könnyörögve. Ez a kép bizony döntésre hívta a betlehemieket: Vártál-e? Kész vagy-e befogadni?

Aztán, amikor felnőtt hajléktalanságával állandóan arra készítette az embereket, hogy befogadják a házaikba és az életükbe. Nem erőszakosan, de mindig provokálta őket.

Mikor beszállt Péter hajójába. „A te munkaeszközödre van szükségem, ahol te töltöd a munkaidőt, ahol keresed a kenyered.” Majd tovább provokálta a halászat szakértőjét: „Evezz a mélyre”. Mondhatta volna Péter, hogy most már elég a felfordulásból, szállj ki a hajómból. De nem tette. Először befogadta a hajójába, aztán az életébe. Jézus jelenléte provokál, nyugtalanít: Befogadsz-e vagy sem?

Gondolj Zákeusra! „Ma a te házában szállok meg!”- mondta az imént még a lombok között rejtőzködő vámszedőnek (fehér galléros bűnözőnek) Jézus. Arra készítette, hogy nyissa meg előtte a házat és az egész elhibázott életét.

Jézus mellett nem lehet csak úgy elmenni. Először készítet arra, hogy fogadd be. Dönts mellette vagy ellene. Középut nincs. Ha pedig mellette döntesz, rájössz, hogy valójában nem ő a te vendéged, hanem te vagy az övé. Sőt Ő már nem is vendéget, hanem családtagot, gyermekét látja benned. Atyai jóságát érzed életed minden napján. Azt ígéri, hogy a mennybe is befogad.

Aztán majd észreveszed, hogy később másra is készítet! Arra, hogy változtass azon, ami nincs rendben az életedben. Készítet arra, hogy vágyj azok közé, akiket ugyancsak befogadott és elfogadott Jézus, akik ugyancsak befogadták Őt. Aztán készítet arra, hogy az ő befogadó szeretetét másoknak is megmutasd kint az életed más területén. Itt pedig velünk együtt törd a fejed azon, és imádkozz azért, hogy hogyan lehetnénk még befogadóbb gyülekezetté. Ne csak addig, amíg egyszer eljönnek, amíg meg nem szólalnak, és ki nem derül róluk, hogy más nyelvet beszélnek, (mint a kisvéréb). Hanem utána is, ha meg kell tanulni a nyelvüket, ha táplálni kell őket, mert éhesek Isten Igéjére, ha melengetni kell őket, mert hiábavaló próbálkozásaik, csatangeléseik közt bizalmatlanok lettek és fázik a lelkük. Igen, ha befogadod Őt, annak biztos jele lesz, hogy Te is befogadóbbá válsz. Mi együtt pedig befogadóbb gyülekezetté lehetünk.

Végezetül egy gyerekkori emlék. Nővéremmel buszra szálltunk egyszer. A busz még nem indult el, de már meglehetősen tele volt, szabad ülőhelyek már nem voltak. Nagyon meleg is volt, sokan csomagokat cipeltek. Akkor felszállt egy kisgyerek, 3-4 éves lehetett. Anyukája még jegyet váltott. Ő pedig hangosan az utasokhoz fordult: „Ki ad nekünk ülést?” Komolyan gondolta a kérdést egy zsúfolt buszon. Mi akkor megmosolyogtuk őt. Pedig annyi bizalom volt benne. „Befogadtok-e miket? Az ölébe venne-e engem valaki, még ha kényelmetlenül utazik is? Vállalja-e ezt értem valaki ismeretlenül is? Örültök-e hogy én is itt vagyok köztetek az anyukámmal?”

Váljunk befogadóbb keresztyénekké! Váljunk befogadóbb gyülekezetté! Akikkel összeakadunk, akik közénk jönnek mind ide, azok kimondatlanul is ezt kérdezik: „Ki ad nekünk ülést? Befogadsz-e?” ne felejtjük el, hogy ilyenkor mindig vizsgáljuk a mi hitünk. Ámen.

Lomentné Szopkó Tünde lelkész